

– О, господи, чуї ме! Къде ме праща снаха ми! Не мога да се върна назад. Вълците ще ме изядат! Тука ще си и умра!

Но Господ пътя ѝ отворил. Слънцето изгряло. Снегът се стопил. Дърва намерила и весело, весело се върнала.

Вечерта синът ѝ се върнал, видял дървата и попитал жена си:

– Какво е ставало тук?

– Какво да става. Работа.

– А-а, значи ти тормозиш майка ми. Посред зима, посред сняг я пращаш да ти донесе дърва и ягоди. Хайде, ставай да извикаш майка си, тя е по-млада, по-здрава. Нека и тя да отиде за дърва!

– Но майка ти е по-здрава!

– А-а, здрава. Гледаш да умориш майка ми, а тя уста няма да ти отговори. Хайде, извикай майка си!

Тя извикала майка си. Взела майка ѝ въжето, сложила го в една торба. Тъкмо излязла навън и завалял сняг. Гущери, жаби и змии се увили около нея. Отишли и я докарали с една каруца.

– Какво стана сега?

– Ти много тормозеше майка ми, но виж! Господ не се стърпя. На моята майка всички пътища отвори, а на майка ти – виж! Змии и гущери я прегърнаха. Никого не закачиха, само майка ти.

